

Titlu original (eng.): No gentle possession

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
CRISTY, ANN

Iluzia unei alte iubiri / Ann Cristy

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-509-2

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROZ“

ANN CRISTY

Iluzia unei alte iubiri

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CECILIA IONESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Iris Moore	-Mâna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenei sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327
Iris Valentine	-Lacrimi de fericire	nr. 328
Rita Herron	-Hoțul de inimi	nr. 329
Sandra Steffen	-Fugara și pilitistul	nr. 330
Joyce Dingwell	-Flamingo	nr. 331
Anna Moines	-Deznodământul	nr. 332
Louise Lawson	-Sub ploaia de stele	nr. 333
Anne Mather	-Obsesia	nr. 334
Anne Hampson	-Careu de dame	nr. 335

Capitolul 1

Instalată comod în fotoliul confortabil, Zen Driscoll închise ochii. Nu era oare curios, se gândi, că familia Aristides, pe care nu dorea câtuși de puțin s-o vadă, îi oferea o călătorie cu clasa întâi?

David, așezat alături, îi întrerupse visarea.

– Ești obosită, mătușă Zeno?

– Nu, dragul meu, sunt pur și simplu ușurată că, în sfârșit, am plecat.

De asemenea neliniștită, își spuse ea în șoaptă, de-a fi părăsit o muncă pe care o iubeam, pentru a încerca să mă confrunt iar cu ceva de care am fugit acum trei ani.

Îndată ce obținuse încredințarea pentru supraveghere a lui David, Zen părăsise Statele Unite și familia Aristides pentru a lucra la Deirdre Cable, celebra casă de mode pentru tricotaje, din Dublin. De atunci, Irlanda devenise patria lor.

– Ne vom întoarce la Dublin? întrebă David cu o voce nesigură.

Ea îl privi cu tandrețe. Bine făcut pentru cei șapte ani, cu ochii negri și părul ca smoala, era totul pentru ea. Bărbatul ce-i făcea curte, Seamus Dare, i-o reproșa deseori.

– Mătușă Zeno, crezi că Daniel își va aminti de mine?

– Cu siguranță, răspunse Zen cu o voce intenționat încrezătoare.

– Și bunica Sophie și unchiul Damon? insistă el.

– Bineînțeles. Le-am trimis deseori fotografii ale tale, așa cum am primit și eu cu Daniel.

Dar, cu sprâncenele încruntate, el continuă:

– Când i-am povestit lui Robbie că am un frate geamăn, mi-a spus că gemenii trebuie să trăiască mereu împreună.

Zen simți o lovitură în inimă. Robbie avea dreptate, se gândi.

– Tocmai cu scopul de a-l putea regăsi pe Daniel mergem în Long Island, îi explică ea, încercând să-și ascundă emoția care o gătuia.

Chipul băiețelului se destinse.

– Atunci, îl vom lua pe Daniel cu noi în Irlanda și se va putea juca împreună cu Robbie, exclamă el cu entuziasm.

La aceste cuvinte, lui Zen îi apărură imaginea lui Damon Aristides. Îl revăzu la tribunal, unde judecătorul tocmai îi acordase dreptul de a-l lua pe David cu ea în Irlanda; frumusețea sa întunecată i se păruse atunci demonică.

– Încă nu s-a spus totul, izbucnise el cu furie și mai ales să nu crezi că-l vei putea avea vreodată pe Daniel.

– Ai îndrăzneala să mă ameninți după ce mai obligat să fac un proces? îi replicase ea. În calitate de tutore, aveam pe deplin dreptul să-l iau pe David cu mine în Irlanda.

Mama lui Damon, Sophie Aristides, intervenise să-i calmeze. Dar Zen plecă fără să spună o vorbă, știind că nu se va mai putea controla.

Fără altă tentativă de explicație, Zen și Damon se despărțiseră plini de amărăciune, renegând tot ceea ce fuseseră unul pentru celălalt.

Tânăra femeie care se ducea acum la familia Aristides, era cu totul diferită de cea pe care o cunoscuseră ei. În lumea modei, căpătase eleganță și siguranță de sine. Să creadă tesături, îi satisfăcea înclinațiile artistice naturale. Numele începuse să-i fie cunoscut. În plus, nevoia de tandrețe era umplută de prezența lui David.

– Îl vom lua pe Daniel cu noi în Irlanda, nu-i așa, mătușă Zeno? spuse din nou copilul.

– Nu, dragul meu, nu cred.

– Nici măcar pentru o vizită? spuse el bosumflându-se. Totuși sunt sigur că va vrea să cunoască Dublinul și pe Robbie.

– Vom vedea, se învoi ea zâmbind.

Dar inima i se strânse în mod dureros. În venea greu să-și imagineze că îl va ruga pe Damon să i-l încredințeze pe Daniel. Îndepărtând această eventualitate, își întoarse privirea spre David. Era mândră de el, încântată de frumusețea și energia sa.

– Tata și mama vă iubeau, pe tine și pe unchiul Damon? întrebă David, privind-o în adâncul ochilor.

– Bineînțeles. Emmi, mama ta, era sora mea mai mare și tata, David, era fratele mai mic al unchiului Damon.

– De aia tu ai grijă de mine, iar bunica și unchiul Damon se ocupă de Daniel, spuse copilul cu mândrie. Este ceea ce i-am răspuns lui Robbie când mi-a spus că gemenii trebuie să trăiască împreună.

Privirea îi era întrebătoare. Oare va deveni într-o zi acuzator? se întrebă tânăra femeie, străduindu-se să-și înăbușe un sentiment de vinovăție.

– Mătușă Zeno, tu-l iubești pe unchiul Damon? insistă băiețelul.

Să-l iubească! Vorba o făcu să tresară; descria atât de nepotrivit pasiunea incontrollabilă pe care o simțise pentru Damon Aristides. Zen de-abia avea douăzeci de ani când îl întâlnise pentru prima dată și cursul vieții i se schimbase pentru totdeauna.

Se întoarse spre Daniel și spuse cu sinceritate.

– Admir perspicacitatea unchiului tău.

– Ce este aia pers... ci... cacitate?

– Vreau să spun că unchiul tău este un remarcabil om de afaceri, un mare industriaș. Știi că deține o companie de aviație?

Se plictisise să vorbească despre marele Damon Aristides, acel american născut din părinți greci, care după părerea ei, se distingea mai ales prin ideile sale retrograde în privința femeilor.

I-ar fi plăcut să-l șteargă din gândurile sale, dar anumite imagini o obsedau. Cum ar fi, ziua nunții, când Damon o luase de braț, pentru a conduce cortegiul nupțial, în spatele lui Eleni și a lui Davos și nu o mai lăsase toată ziua.

A doua zi, ea trebuise să se întoarcă la colegiu, sigură că nu-l va mai vedea, dar incapabilă totuși să-l uite.

Foarte apropiată de sora sa Eleni, Zen își petrecea toate vacanțele la ea. La fiecare din vizitele sale, Damon își făcea apariția și o invita să iasă împreună. Zen și-ar fi dorit ca el să se arate mai întreprinzător, dar tânărul bărbat nu încercase niciodată s-o sărute. Până într-o zi, când, după ce-și terminase examenele, la puțin timp după ce împlinise douăzeci și unu de ani, se dusese cu el să practice sportul cu vele.

Aruncaseră ancora în larg și sărind în apă de pe ambarcațiune, înotaseră îndelung. La întoarcerea la bord, Damon se dezlănțuise pe neașteptate.

Asemenea unui fluviu mult timp potolit, ieșind din albie și transformându-se în torent, Damon dăduse curs pasiunii sale. Într-o îmbrățișare pătimașă, o acoperise cu sărutări, reproșuri și vorbe tandre. Apoi o inițiasă în plăcerile iubirii fizice. Copleșită de intensitatea senzațiilor noi ce o asaltaseră, pierduse noțiunea timpului.

Mângâierile sale pricepute o lăsaseră epuizată, dar cucerită pentru totdeauna. Astfel, el devenise centrul existenței sale.

Legătura lor nu fusese de toată încrederea. Ce de certuri! Câte frământări! Încercase să scape de el. Dar în zadar. Se întorcea pentru împăcări nebunești și pasionate.

Cum știuse s-o consoleze atunci, la moartea surorii și cumnatului la bordul vasului lor cu pânze! Strânși unul lângă celălalt, asistaseră la citirea testamentului ce le încredința împărțirea tutelei celor doi gemeni, în acea perioadă în vârstă numai de trei ani și jumătate.

Durerea îi apropiase până într-o zi, când Zen aflase de la mătușa Dalia, că Damon avea o amantă la New York.

Mai întâi tentată să râdă, tânăra fată i se adresase Sophiei Aristides, care asista la scenă.

– Este adevărat, Sophie? Te rog să-mi spui adevărul, din considerație pentru memoria mamei, cu care erai prietenă, o imploră ea.

Dar Sophie Aristides păstrase tăcerea.

– De ce ar trebui să-ți răspundă? strecurase cu răutate Dalia. La urma urmei, mama ta nu mai era de-a noastră, se căsătorise cu un artist... Un boem, care nu era nici măcar grec!

Tulburată, Zen izbucnise:

– Părinții mei se iubeau! Viața cu ei era minunată. Tata era un artist talentat. Părinții mei se duceau la Paris pentru o expoziție când s-a prăbușit avionul. Au fost vândute toate pânzele tatei. Mulțumită acestui succes, Eleni și cu mine ne-am putut continua studiile.

Se revedea în seara acelei scene îngrozitoare, cerând, cu candoarea celor douăzeci și unu de ani, o explicație lui Damon, despre amanta din New York.

– Tu mă respingi deseori, Zen, în acele zile trebuie oare să rămân fără femeie? îi replicase cu indolență. Ceea ce fac atunci când nu ești prezentă, nu te privește!

– Te crezi încă în Grecia antică! îi spuse ea, smulgându-se din îmbrățișare. Începând din acea zi, nu-l mai primise la ea, nu-i mai răspunsese la telefoane.

– Mă întreb, ce face Seamus acum, mătușă Zen? fu curios David, scoțând-o din aceste amintiri neplăcute.

– Îmi închipui că trebuie să se pregătească pentru cină.

– Îmi place mult unchiul Seamus. El, cel puțin, știe să joace fotbal... Și apoi, mi-a spus că i-ar plăcea să aibă un fiu ca mine.

– Desigur, și-l înțeleg, exclamă tânăra femeie, strângând copilul lângă ea.

El îi răspunse la îmbrățișare și Zen simți cât de mult ținea la afecțiunea nepotului său.

– Crezi oare că Seamus l-ar iubi pe Daniel? întrebă David cu îngrijorare.

– Sunt sigură de asta, răspunse ea liniștitor.

– Dacă te căsătorești cu Seamus, Daniel ar putea locui cu noi, nu-i așa? Mi-ar plăcea mult să am un tovarăș de joacă în casă.

În ciuda distracțiilor pe care stewardesele i le oferiseră cu generozitate tânărului pasager, călătoria fusese pentru David lungă și obositoare. După aterizare și trecerea prin vamă, frânt de oboseală, nu încetase să se plângă.

– Nu-mi place această țară! declarase el.

– Te vei simți mai bine după o siestă bună, afirmase mătușa sa, îndepărtându-se spre sosirea bagajelor.

– Nu vreau să-mi fac siesta, vreau să mă joc cu Robbie, bombăni David scâpându-i mătușii sale.

Aceasta se aplecă pentru a-l prinde, dar băiețelul se eschivă atenției sale chiar în clipa în care le soseau valizele.

– Ei bine! văd că nu te poți face ascultată.

Accentele energice ale vocii care-i era atât de familiară, ajunseră la ea în momentul în care-și apuca valiza. Cuprinsă

de panică, lăsa bagajul greu să-i scape și acesta zbură peste banda rulantă, ajungând să-l lovească pe Damon Aristides în stomac.

Lovitura îi tăie respirația și acesta rămase câteva clipe îndoit.

Zen îl măsură cu dispreț și dădu drumul mâniei mult timp reprimată.

– Așa-ți trebuie, asta te va învăța minte să mă mai sperii, izbucni ea cu aroganță. Nu este decât un accident.

Damon se îndreptă cu o grimasă de durere.

– Întotdeauna... este un accident... Ești cea mai periculoasă femeie pe care o cunosc. Yanos, ia bagajele, îi ordonă soferului.

– El este unchiul Damon, cel pe care nu-l iubești? întrebă David cu teamă.

Tânăra femeie roși, stânjenită. Nu-i vorbise niciodată lui David despre sentimentele sale pentru familia Aristides. Dar copiii, se gândi, sunt mult mai receptivi decât se crede.

Când ridică ochii, văzu chipul lui Damon contractat și ochii strălucind de mânie. Cu ochii și părul negru, părea un monstru din legendele irlandeze. Înalt, lat în umeri, cu mușchii de oțel, îi apărea și mai amenințător decât în amintiri. Făcu un efort pentru a-și recăpăta curajul, foarte hotărâtă să nu se lase intimidată.

– David voia să spună... începu ea.

– Cred că am înțeles! Să mergem, Yanos va aduce restul, îi replică el tăios.

– Mi-e teamă să nu-mi uite mingea de fotbal.

Cu picioarele depărtate și cu un aer agresiv de cocoș tânăr, mâniat, copilul i se adresase unchiului care-l ignorase până atunci.

Damon îl privi îndelung și fără să se preocupe de costumele din cașmir, de culoare gri ca perla, se ghemui în fața micului băiat.

– Joci fotbal? Să știi că și eu jucam... Nu te sinchisi de minge, îi spuse mângâindu-i obrazul. Yanos se va îngriji foarte bine de ea.

Când au luat loc în mașină, David, agitat, puse nenumărate întrebări care se amestecau cu frânturi de informații despre viața sa și cea a mătușii, în Irlanda.

Zen rămase tăcută; remarcă tâmpilele încărunțite ale lui Damon și inima i se strânse.

– Ce faci? o întrebă el brusc.

Smulsă din gândurile sale, tânăra femeie tresări.

– Mă gândeam la... mă gândeam la cineva...

– Ah, da, probabil la iubitul tău, făcu Damon sarcastic.

– Ar fi de preferat să nu discutăm despre subiecte prea intime, îi sugeră ea, cu o voce indiferentă.

– Cum să rămân rece când îl ai în grijă pe nepotul meu?

– Și tu pe al meu?

– Este adevărat. Dar pentru că am intenția să mă căsătoresc în curând, mama crede că voi fi în măsură să le ofer un cămin mai sigur...

– Dacă este suficientă doar căsătoria, atunci îl voi lua de sot pe Seamus, exclamă Zen revoltată.

Tulburată de emoție, numele îi scăpase.

– Seamus? Acesta este numele iubitului tău? Cuvântul explodă ca o bombă în urechile tinerei femei.

– Seamus nu-mi este iubit, dar David îl place, ca și mine.

– Te sfătuiesc să nu-ți impui iubirii în fața nepotului meu, spuse Damon cu răutate.

– Așadar, mă voi căsători cu Seamus, șopti Zen, pentru a închide discuția.

În timpul tăcerii nefirești care urmă acestui penibil schimb de cuvinte, David continuă să-l întrebe pe șofer despre tabloul de bord al Mercedesului. Enervarea lui Zen ajunsese la culme când mașina pătrunse pe impozanta proprietate a familiei Aristides din Long Island.

Sophie îi aștepta pe peronul din fața casei de piatră cenușie, cu mâna pe umărul lui Daniel, într-un gest posesiv.

La coborârea din mașină, călătorii rămaseră o clipă ezitând, lângă scară. Zen fu imediat asaltată de un val de mândrie rănită, văzând-o pe Sophie Aristides care, asemenea unei regine, stătea nemișcată în capul scărilor. Își mușcă buzele de ciudă, dar trecându-și sub tăcere impresiile, alergă spre Daniel.

– Eu sunt mătușa ta Xenobia, dar îmi poți spune Zeno, ca David, spuse ea într-un puternic elan de afecțiune.

Îl privi îndelung pe copil; doar câteva amănunte, greu observabile, modificau uimitoarea asemănare a gemenilor.

De exemplu, la David se puteau găsi pomeții proeminenți ai familiei Aristides, în timp ce trăsăturile mai delicate și tenul mai deschis la culoare al lui Daniel, aminteau mai curând de mama sa, Eleni.

Chipul lui Daniel se luminează de un zâmbet irezistibil, la care fratele său fu imediat sensibil.

– Îți place fotbalul? Întrebă el făcând să răsune puternic accentul irlandez.

– Da, răspunse încet Daniel. I-am văzut jucând pe Yankees, la New York.

– Oare ei s-au calificat pentru cupa mondială, mătușă Zeno? Întrebă David.

– Nu, dragul meu, știi că fotbalul american este complet diferit. Dar nu ți-ai salutat încă bunica.

El luă mâna bătrânei doamne și, deloc intimidat, adăugă izbucnind în râs.

– Vrei să mă săruți acum, bunico?

– Ești foarte necuviincios, spuse ea aplecându-se pentru a-l săruta pe obraz.

Zen urmări privirea lui David, care, întorcându-i spatele bunicii, aprecia întinderea peluzei. Aceasta se desfășura ca un covor verde până la plajă.

– S-ar putea juca fotbal aici, este loc destul, concluzionează el.

– Mai întâi trebuie să te schimbi și să te odihnești puțin, declară Zen.

Tânăra femeie avusese răgazul s-o observe pe mama lui Damon. Părul de un gri metalic, ochii suspicioși, nu se schimbaseră. Doar câteva riduri noi îi apăruseră pe față. Dar părea mai dreaptă și mai sigură pe ea ca niciodată.

– Bună ziua, doamnă Aristides, este foarte mult timp de când nu ne-am văzut, spuse ea, surprinsă de propria stânjeneală.